

τῶν ἐν τῇ Δύσει διμογενῶν ἐμπόρων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος.

Ἄλλος δὲ σύστασις τοῦ Φιλομούσου Συλλόγου ἔχει τι ἄλλο σπουδαιότερον, σπουδαιότερον καθ' ἡμές πάντων τῶν λοιπῶν αὐτοῦ πλεονεκτημάτων, τὴν κοινωνικὴν λέγομεν σύμπτην τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐλληνικῆς ἀποικίας. Ή ἀποικία αὕτη σύγκειται ἐξ ἑτερογενῶν στοιχείων, πανταχόθεν εἰσβαλόντων χάριν κέρδους εἰς τὴν γώραν τοῦ Χέοπος, στοιχείων ἀντιθέτων κατά τε τὴν ἀγωγὴν, τὰ διητή, τὰς ἔξεις, τὴν συμπεριφορὰν, καὶ μόνον διὰ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς θρησκείας συνδεομένων. Συγκροτηθεῖσα οὐ πρὸ πολλοῦ οὔτε καὶ ροῦ ἔτυχεν ἀποχρῶντος ὅπως συζυμωθῇ, οὔτε γειρὸς ἵκεντος ἢ ἔχοντος τὴν προσίρεσιν νὰ διαπλάσῃ αὐτὴν εἰς σῶμα ἐναρμόνιον καὶ διμογενές. Οτε τούλαχιστον ἡμεῖς ἐπεσκέφθηκμεν αὐτὴν πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἥπορήσαμεν διὰ τὴν παντελῆ ἐλλειψίν καὶ τῶν ἀπλουστάτων κοινωνικῶν σχέσεων. Καὶ ὅμως ἡ συμβίωσις, ἡ συνεχὴς παρατηρήση, τῶν ἴδεῶν ἡ ἀνταλλαγὴ ἀμβλύνουσι τὰ πάθη, διατκεδάζουσι τὰς προλήψεις, καταστέλλουσι τὴν ἔγθραν, συγκερῶσι τὰ διητή καὶ προάγουσι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν διμόνοιαν. Τίδος διὰ τοῦτο, ἀφοῦ πολλάκις πρὸς πολλοὺς ἐπανελάθομεν ταῦτα διὰ ζώσης, μπετυπώσαμεν καὶ διὰ τῆς γραφῆς, ζητήσαντες νὰ διεκλαδέωμεν διὰ τοῦτο ἀδιαλλακτον. Κατὰς κακὴν ὅμως μοῖραν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσι τὸ ἐλάττωμα νὰ κρίνωσιν ἐπιπολαίως, βρυσυνόμενοι νὰ εἰσαγάγωσι καὶ τὴν ἄκρων αὐτὴν τοῦ δικτύου πέρα τοῦ φλοιοῦ.

Οἱ λοιπὸν δὲν κατωρύθνθη ἕχοι τοῦδε, ἐλπίζομεν διὰ τοῦτο θέλεις κατορθωθῆντος διὰ τοῦ Φιλομούσου Συλλόγου, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικροτοῦντες τὴν ίδρυσιν αὐτοῦ, εὐχόμεθα αὐτῷ ἐπίδοσιν καὶ μακροβιότητα (1).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ.

Μεταξὺ καὶ ἄλλων τινῶν παραδόσεων καὶ ἔθιμων, τὰ ὅποια ἡ ἐλληνικὴ εὐδωλολατρεία κατέλιπεν εἰς τοὺς ἐκχριστιανισθέντας Ἐλληνας, εἶναι καὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι δεισιδαιμονίαι, τῶν ὅποιων αἱ περισσότεραι μετηνέχθησαν εἰς τὴν Ἐλλάδα ἐκ τῆς ὁρεινῆς γώρας τῆς Θράκης. Άν καὶ αἱ κατὰς κακούς συνερχόμεναι σύνοδοι μετ' αὐτηρούτητος ἐπετίμων (α) τὰς

(1) Κατὰ τὰς ίδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας ὁ Φιλόμουσος Σύλλογος ἐγήγγησε δραστηρίας καὶ εὐδοκίμιας καὶ εἰς τὴν προσγεγγήν τοῦ ἔθνους διανεί.

(α) Τῆς ἐν Τρεύλ. 5'. σιν. συνόδου καν. 58' καὶ σχ. Βαλσαμώνος. ξε. καὶ τὰ σχ. Ζωγρᾶς Βαλσαμ. καὶ Αριστήνου. Πρβλ. Καρβαγ. 59'. καὶ σχ. Ζωγ. καὶ Βαλσαμ.

τοιαύτας δεισιδαιμονίας καὶ ἔθιμα, τῶν ὅποιων τὸ κακὸν, φαίνεται, θὰ ὑπερεπλεόναζεν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅμως δὲν ἔξελιπον, πολλοὶ δὲ τῶν νεωτέρων Ἐλλήνων «ἀγνοίας τρόπῳ ή ματαιότητος τὰ τῆς »δαιμονιώδους πλάνης (β)» ἐνεργοῦσιν. Οἱ Κορκῆς (γ) εἰς τὴν τότε κατάστασιν τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἐνόμιζε τὴν δεισιδαιμονίαν ὡς χαλινὸν, διὸ δὲν ὠφελεῖ τίποτες τοὺς χαλινωμένους, ἀλλὰ δίδει μηκάν ἀναψυχὴν εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, οἱ διποῖς ηὗλον ἀνηλεῶς σπαράττεσθαι καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὰ ἀπαίδευτα θηρία ταῦτα, ἀν ἔτρεχαν ἀγαλινωτα· διὸν πρέπει, συμπεραίνει, νὰ μὴ μετακινή τις τὴν δεισιδαιμονίαν ἀπὸ τῶν ἀπαιδεύτων τὰς κεφαλὰς, διταν δὲν εἴναι πλέον εἰς ηλικίαν δεκτικὴν φρονιμωτέρας παιδείας. Άν καὶ διὰ τοῦτο κατάστασις τοῦ έθνους δὲν εἴναι κατὰ πολὺ εύνοϊκωτέρα τῆς τότε, ὅμως νομίζω διὰ πρέπει νὰ καταβληθῶσι δραστήρια μέτρα, ἵνα ἀποσκορακισθῶσιν αἱ παράλογοι αὐταὶ ἰδεῖαι, αἴτινες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γελοῖαι καταντῶσι, καὶ παρουσιάζουσι πολλάκις ἀλλόκοτον κράμα χριστιανισμοῦ καὶ πολυθεῖας. Πρὸ τοῦτο δὲ συνέλεξε τὰς κατωτέρω δεισιδαιμονίας, καὶ παραβάλλων αὐτὰς πρὸς τινας τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν προθλίθον, σκοπεύω ἵνα καταδείξω ἐκείνας μάλιστα, αἴτινες ὡς θρησκευτικὰ έθιμα ἐκπαλαιώσωρούμεναι, εἴναι αὐτόχρονα ἀπόρροια τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν τοῦ ἐλληνισμοῦ ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ηλικίᾳ.

Ἡ Κορώνη, μάλιστα δὲ ὁ κατὰ τὴν νύκτα κρωγμὸς αὐτῆς, θεωρεῖται ἀπαίσιος καὶ ἀγγελος θανάτου. Ή δεισιδαιμονία τῶν ἀρχαίων ἐθεώρει κακὸν τὸν κρωγμὸν τῆς κορώνης, μάλιστα δὲ διταν αὐτῇ ἐπεκάθητο οἰκίας. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πασίοδος, διστας εἰς τὰ ἔργα καὶ ημέρας του μῆς διετήρησε τὰς διαφόρους γεωργικὰς παρατηρήσεις καὶ δεισιδαιμονίας δοξασίας τοῦ αἰῶνός του, συμβούλευε (δ) τὸν Πέρσην

«Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν
καὶ τοι ἐφεζομένη κράτη λακέρους κορώνη.»

Οἱ κτύποι τῶν Βατών. Τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν, διεισιδαιμονίας δεσμίδες βατών, νομίζουσιν εἰς τινα μέρη διὰ διταν γυνὴ ἔγκυος κτυπηθῆ μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὑπὸ ἀλλης διὰ μιᾶς τῶν δεσμίδων τούτων θὰ γεννήσῃ εὐκόλως· ἀν δὲ δὲν εἴναι ἔγκυος καὶ κτυπηθῆ διὰ θὰ θραυσθῶσι τὰ πινάκια της. Ή δεισιδαιμονία αὕτη φαίνεται διὰ τὴν ἀλήρηθη ἐκ τοῦ ἔξτης παραπληθείου έθους τῶν Ρω-

(α) Καν. ξε'. τῆς ἐν Τρεύλ. συν.

(γ) Απάνθ. 6'. ἐπιστ. Κορκῆς σ. 212.

(δ) Ησοδ. ξεγ. καὶ ἡμ. 744—745.

μαίων, τὸ δόποιον ἵστορει ὁ Πλούταρχος (ε) ὅτι ἐγένετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Λουπερκαλίων (Lupercalia), ἥτις ἐτελεῖτο κατὰ τὰς ἀποφράδας τοῦ Φαθρούσκριου μηνὸς. (ζ) «Τὰ δέρματα τῶν αἰγῶν (τῶν σφαγιασθέντων) κατατερόντες διαθέουσιν ἐν περιζώσυναι γυμνοὶ, τοῖς σκύτεσι τὸν ἐμποδὼν παύοντες. Λί δὲ ἐν ἡλικίᾳ γυναικεῖς οὐ φεύγουσι τὸ πατέσθαι, νομίζουσαι πρὸς εὔτοκίαν καὶ κύησιν συνεργεῖν.» Δεῦ εἶναι δὲ καὶ παράδοξον νὰ ἐγίνετο τὸ τοιοῦτον καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Δυκαίων, ἅτινα κατέστησεν ὁ Ηλιαγῆς, (η) καὶ μετέφερεν ἐξ Ἀρκαδίας εἰς Ἰταλίαν ὁ Εὐχερδός, ὃς εἰκάζει ὁ Πλούταρχος, (θ) καὶ ἐκ τοῦ Lupercalia μετεφράσθησκεν.

Μὴ κόπτειν ὄρυχας Τετάρτην κ.λ.

Τετράδη καὶ Παρασκευὴ τὰ νόγιά σου μὴ κόψῃς
Καὶ Κυργιακὴ μὴ χτενισθῆς, ἀν θελῆς νὰ προκόψῃς.

Τὴν Ἱερότητα τῆς Τετάρτης παραδέχεται καὶ ὁ Ήσιόδος. (ι)

Πρῶτην ἔνη, τετρά, τε, καὶ ἑδούη Ἱερὸν θυμῷ.

Η δὲ ἑδόμητη, ἥτις παρ' ἡμῖν εἶναι ἴσχαλή ἔνεκα τῆς ἀνκπακίσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου (κ) καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, (λ) ἐθεωρεῖτο καὶ παρὰ τοὺς ἀρχαίοις τοικύτῃ ὡς ἐπέτειος ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος, (μ) παρὰ δὲ Ρωμαίοις ἥτον ἀφιερωμένη εἰς τὸν Κρόνον. (ν) Εὐηνέει δὲ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ιωσήπου, (ξ) Φίλιωνος (ο) καὶ Ἀριστοβόλου (π) καὶ ἔθινη καὶ πόλεις ὅχι μόνον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων ἐθεώρουν ἴσχαλην τὴν ἡμέραν ταύτην.

Τὸ πλατάγησμα τοῦ μήκωνος. Οἱ ἐρῶντες, ἡμικλείσιοντες τὴν χεῖρα, ἔθετον φύλλον μήκωνος ἀνωτῆς σχηματίζομένης δπῆς, εἴτα ἐπλησσον διὰ τῆς ἑτέρας χειρός· καὶ ἐν τὸ φύλλον διερρήγνυετο μετὰ πατάγου, ἐπίστευσον δτὶ ἀντερῶντο. (ρ) Οὕτω καὶ ὁ Θεόκριτος παριστάτη τὸν κωμαστὴν βιοσκὸν λέγοντα πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα·

(ε) Πλαυτ. Ρωμαλ. κά. α. 31.

(ζ) Αὐτ. Νομ. 10'. σ. 72.

(η) Παυσ. Η'. 6. 4.

(θ) Πλαυτ. Ρωμ. κά. Καίσ. ξά. α. 737. Πρόλ. Διητῶν. 16'. σ. 921. Iustin. XLIII, 4. 7.

(ι) Εργ. καὶ Ημ. 768.

(κ) Γερ. 6'. 2, 3. Βλ. καὶ Εὐοδ. κ'. 8 καὶ λέ. Ζ. Λευτ. κγ'. 3. Δευτ. 6. 12 κά.

(λ) Ματθ. κή. Ι. Λουκ. κδ'. Ι. Μαρκ. 15'. 2 Ιωάν. κ'. Ι. Πρόλ. Α'. Κορινθ. ιέ. 5.

(μ) Ήσιοδ. Εργ. καὶ ημ. 769.

(ν) Tacit. Hist. βιβλίου V. κεφ. 5.

(ξ) Απιων. Β'. λθ'.

(ο) Περὶ τοῦ Μωϋσ. καστροπ. λ'.

(π) Παρ' Εὔστε, Κύναργελ. Προπτερ. ΙΓ'. μδ'.

Ἐγνων πρᾶν, ὅκε μοι μεριγμένῳ, εἰ φιλάσσει με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτε μάζατο τὸ πλατάγησμα,
ἀλλ' αὖτας δύσκλη ποτὲ πάχεος εἶπαράνθη (σ).

Τοῦτο συνειθῆσυται νὰ κάμνωσιν ὅχι μόνον παιδεῖς
χάρεν παιδιάς, ὡς σημειοῖ ἐν τῇ Χρυσαλλίδι ὁ κ. Γ.
Μαυρογιάννης, ἀλλὰ καὶ πλέον ἡλικιωμένοι, ὅταν
συμβούλευωνται τὸ φύλλον πέρι δικρόδιων ἀντικει-
μένων. Μεταχειρίζονται δὲ οὐχὶ μόνον μήκωνος φύλ-
λα, ἀλλὰ καὶ ἄλλων δένδρων, πρὸ πάντων τῆς μω-
ρέας.

Roussalios. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, πρὸ^τ πάντων δὲ εἰς τὰ νοτειούμυτα καὶ ἐνδότερα τῆς Πε-
λοποννήσου, γίνεται κατ' ἔτος τὴν παραχμονὴν τῆς Πεντηκοστῆς πανήγυρις, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ οἰκίαι
πρέπει νὰ ἔνοικε καθαραῖ, διότι αἱ ψυχαὶ, αἵτινες
ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς Άναστάσεως (λαμπρῆς) ἐξ-
έρχονται τοῦ ἄδου, τότε πρέπει νὰ ἐπανέλθωσι.
Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς δίστιχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ψύλλουσιν ἐν τῇ πανηγύρει, καταρράμενοι· τὸ Σάβ-
βατον τοῦτο, τὸ δόποιον ἀναγκάζει τοὺς νεκροὺς νὰ
ἐπιστρέψουσιν εἰς τὸν ἄδην καὶ νὰ μὴ μένωσιν ἐν ταῖς
οἰκίαις τῶν συγγενῶν των

Ολικὰ τὰ Σάββατα νὰ πάγι καὶ πίσω νὰ γυρίσουν (τ)
Τοῦ Ρουσαλίου τὰ Σάββατα νὰ πάγι νὰ μὴ γυρίσῃ (υ).

Ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα τὰς πρώτας στροφὰς τοῦ πλή-
ρους ποιήσεως ποιηματίου τοῦ ἀτυχοῦς νέου Δημοσ-
θένους Βαλκανίου «Ο τάφος τοῦ Κλέπτου (φ)» τὰς
ὅποικς ἀναγνόντες τὴν Εὔτερπην εἰχομεν ἀντιγρά-
ψη, διότι περιέχουσι περιγραφὴν τῆς πανηγύρεως
ταύτης ζωγραφικωτάτην·

Κούφια περτουν τουράκει· ἀπ' ἀνάρται
Καὶ ' τοῦ Σίρτοι τός φάγες βούζουν
Μαζεμένα εἰν' ἀκεῖ παλλικάρια
Βοῦ τὰ πεῦκα βογκάνε καὶ τρίζουν.

Ἄπο ξένη λημέραι· ἀνταρκώνων
Ἐ' ερμοκλῆποι δλέγγαντα φάγησ
Ἐ' μνα μνήμα βαγιόκλαρα στρώνουν
Καὶ' ἀνδρεῖαις λέγουν τραγούδια καὶ μάχης.

Χύθη ὁ τίλιος· ή πάχην διαλυίται·
Ἐ' κύρη σάν τὴν γεύσην γελάσι.
Ἐ' σαν ποσλιένη ξερσομάδ' ἀγροτικάται,
Καὶ' τὰ φύλλα τ' διέρι ἀν περγάσει.

Στὶ δρεπιές ψιλαῖς στάλεις ακερπιῶται
Μή ἀντιλαΐδα σὲ μύριας· καὶ ἀγνάνται
Ἄν τι χλόη σὲ φύσημα στιώται,
Λέγεις χίλια νὰ τρειλάνη διεπάνται.

(σ) Χρυσαλ. Β'. φύλ. 48. (ο) Θεοχρ. ΙΓ'. 28. (τ) Ἄλλ. καὶ νὰ μεταγυρίσουν. (υ) Ἀλλ. νὰ μὴ μεταγυρίσῃ. Ἀλλὰ προετιμή-
μεν καὶ ἐν τοῖς βύσ τούτοις στιχεῖοις τὴν ἀλητὴν φωνὴν, διότι εἴτε
συγηθίστατο εἰς πολλὰς φράσεις ἀπαγοτῶγται. (φ) Εὐτ., σ' ε. 35.

Ἐνοικεῖται τὰ κλεφτόπλακα πηδάνε
Τὸ λαθάριον ἄλλοις δίχγασυν σιμά τους
·Σ τὸ ἀργυρᾶ τους τοστράζεις βρευτάνε
Τὰ χρυσά κρεμαστά γαλλιλιά τους.

Πουσαλιοῦ οἴημέρονε μάρα
Ποῦ 'τὸ κάτω τὴν ψυχής κύριον κλεψένται.

Ἐκτῆ ἀκοῦς τὸ τουφέκι νὰ πάρτη
Νὰ βογκοῦν ἔρμητάς ' τὸ βοῦν του.

Εἰς τινας μύθους τῶν ἀρχαίων εὑρίσκομεν ἐπιστροφὰς τῶν ψυχῶν ἐκ τοῦ ἀΐδου. Οἱ Ἡρακλῆς ἀναβιβίζει τὸν Θησέα (γ), τὴν Ἄλκηστιν (ψ), ὁ Ὁρφεὺς τὴν Εὔρυδίκην (ω), καὶ ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἐναλλάξ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐπέστρεφον εἰς τὸν κόσμον (αα), καὶ ἄλλοι περὶ ὧν θὰ πραγματευθῶμεν ἐκτενέστερον ἐν τῷ περὶ Χάρωνος ἀρθρῷ.

Ἴσως η πανήγυρις τοῦ Ρουσκλιοῦ εἶναι τὰ Ρουσάλια, πανήγυρις γινομένη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βαλσαμῶνος, «μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα, ἀπὸ κακῆς συνηθείας ἐν ταῖς Εξω χώραις» (εε). Η πανήγυρις αὕτη κατὰ τὸν αὐτὸν ἥτον ἀλλόκοτος καὶ ὡμοίαζε πρὸς τὰς Καλάνδας τῶν Ρωμαίων.

Τὸ καιρούργιο φᾶς. Τὸ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀνατάσσεως ἀναφθὲν φᾶς, προσπαθοῦσιν, ἀνάπτοντες τὸν Ἑιρπροσθεν τῶν ἀγίων εἰκόνων καιόμενον λύχνον, νὰ τὸ διατηρῶσιν ἀσθεστὸν μέχρι τῆς Ἀνατήψεως. Ἀγνοῶ δὲν πρέπει νὰ κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν δειπνούμονιῶν καὶ τοῦτο ἐνθυμίζεις ὅμως τὸ ἐν τῷ ιερῷ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης ἐν Μαντινείᾳ διατηρούμενον ἀσθεστὸν πῦρ (γγ), ὡσαύτως καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς (δδ), καὶ ἐν Ἀθήναις (εε), καὶ τὸ ἐν Ρώμῃ τῶν ἑστιάδων.

(*Ἐπεται συγέχεια.*)

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΣΤΙΧΟΙ

γενόμενοι εἰς τοὺς 1707, ὅταν εὐγῆκεν
έτα νέον νησὶ εἰς τὴν Σαντορίνην
εἰς τὰς 12 Μαΐου.

1 Σειράρον ἐδουλήθηκα νὰ γράψω νὰ ποιήσω
νέον Νησὶ πᾶς εὔγηκε, λοιπὸν θελω ν' ἀρχίσω.

(γ) Προβ. Ηλευτ., Θησ. λξ. (δ) Εὐρεικ. ἐν Ἀλκιστ.—Εὔσταθ.
εἰς Ορ. Β'. 745. Ἀπολλοδ. Δ'. Θ'. 15 (ω) Παυσ. Θ'. λ'. 3. Ἀ-
πολλοδ. Δ'. γ'. 2. (αα) Λαζαρ. Νεκρ. διαλ. & Προβ. Οδιλ. 23.

(εε) Βαλσαμ. εἴηγ. εἰς 56'. καν. τῆς ἐν Τροιάλλῳ συγέδου.

(γγ) Παυσ. η'. θ'. 1.

(δδ) Πλούτ. Νεαρ. θ'. πρᾶλ. αὐτ. Ἀριστ. κ'.

(εε) Αἴτ. καὶ ἄλ.

(ζζ) Πλούτ. αἰτ. Γραμ. λβ'. Καρμίλ. κ'. Διον. Ἀλκιστ. Γραμ.
ἀρχαιολ. Δ'. 76—Β'. 64 καὶ ἄλ.

- 2 Εἰς τοῦ Μαΐου ταῖς θύσεις δευτέραν τὴν ἡμέρα,
ἀνάμεσα στὰ δύο νησιά ἐπάνηκε μιὰ ξέρα.
3 Θωράντας την ἀπ' τὴν Φηρά, πῶς σειδερταρισμένον (1)
καὶ μετροῦν βέβαια τὴν τάχα βουλισμένον.
4 Καὶ παρευθὺς φωνάζουσιν ἃς τάγματιν νὰ δοῦμεν
τι εἶναι αὐτὸς ποὺ φαίνεται, ἃς μὴν ἀργυρούμενον.
5 Οὐτον πηγαίνουν καὶ σιμά βλέπουσιν καὶ κοκκινίζονται
ὅτινα κακάνια πόρενον νὰ ἔρτη τὸ ἀρχίζει.
6 Τεῦτο θωράντας στὰ Φηρά, λέγουν διὰ νὰ γλυτώσουν,
ἀνθρωπός ἃς τρέξουν γλίγωρα, εὐθύς ἃς προσγονώσουν (2).
7 Ἡλέγουν τριγύρου καὶ θωρακοῦ δύρκην (3) παραμεγάλη
ποὺ δέν εύρισκετο ποτὲ εἰς τόπου κάμπια ἄλλη.
8 Ολοι πολλὰ τρομάζονται, ὅλοι παραποθηκαν,
Κ' ἀπ' τὴν πολλὴν παράπορσιν εἰς τὰ Φηρά στραφῆκαν.
9 Καὶ ἥρχισαν νὰ μᾶς εἰπουν τίτοις λογῆς χαρπάρι (4)
ἔκλασαν καὶ θόρόροντο λακτίζονται σὸν ψάρι.
10 Μᾶς εἰπαν δοχεὶς εἰδόσι, καὶ πῶς ἀριθηθῆκαν,
καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ νησιά ἴπανα διὸν εὐγῆκαν.
11 Μετὰ τὸ γεῦμα πάγουσιν ἀπὸ τὸ κάστρον κάτω
μὲν μίχη βάρκαν νὰ ιδοῦν ἀκεῖνο ποὺ γεννᾶτο.
12 Άρχοντες μὲν τοὺς θερεῖς μέσα στὴν βάρκα μπῆκαν,
καὶ αριθάρωνταις (5) ἀκεῖ, παρευθὺς εἴσω βγῆκαν,
13 Μὲν περισσὸν εὐλάβειαν, καὶ ὅλοι συντετριμμένοι
εἰς τὰ νησιά εὐγήκαστο κατασυγχωρημένοι:
14 Κ' εὐρῆκαν γαδουρόποδα, φρύσκαις ἔνα γαμάρι,
στὴν εξουσίαν καθενὸς τὰ διολισταὶ νὰ πάρῃ.
15 Γύρου τριγύρου στὸ νησὶ τρεῖς ζαλισάδαις (6) ἔχει,
φασκὴν λαδιά ἐφαίνετο, καθ' εἰς ἃς τὸ κατέγη.
16 Η δυσωδία κάρατος καὶ διελάρης δὲν συγελάζει,
παντοτενά ἡ θάλασσα σκλεύει, καὶ ἔλο βράζει.
17 Εἰς τούτ' ἀκρόφορος γίνεται πράσινος σὸν χορτάρι,
στὴν ξέρη ἀμτὴν δὲν φαίνεται ποτὲ κάνευς ψάρι.
18 Τρομάρει εἰν νὰ τὴν θωροῦν, καὶ νὰ τὴν διαπεράσῃ
κάνειας ὀλιγόκαρδος πάντα θέλει τρομάζει.
19 Θαῦμα μεγάλον τὸ χουστούκιον ἡμέραν
πῶς πάγουσιν εἰς καυτριανοὶ σύμα σ' αὐτὴν τὴν ξέρην.
20 Τὴν πρώτην δευτερούλιτην (7) ἡ θάλασσα ἀρχίζει,
ἐκεῖ ποὺ μέτον κόκκινη, καπρὴ νὰ καταγτᾶται.
21 Δέγουν κοινῶς πῶς ήτούς ἀκεῖνος ἀρριζεῖ:
ἡ διελάρη τῆς καλέσιμες, τις ἀγηρωποὺς δὲν φρίζει;
22 Κ' ἀκεῖ ποὺ βράζεις ἡ θάλασσα ίδιος ὁποῦ γεννᾶται
πάλιν ἄλλος ἐν νησὶ, καθ' ἓνας ἃς ξεποπάται.
23 Σταῖς πέντε δευτερούλιτες ἀπαξίανεις,
ὅλοι μαζὶν τὸ εἴδεμεν τὸ νησὶ πῶς καπνίζει.
24 Φόντος (8) πῶς δὲν εὐρίσκεταις πολλοὶ τὸ μαρτυροῦσι
φαράδες ἀξέπιστοι, καὶ τὸ διολογοῦσι.
25 Σ' αὐτὰς ψάρια εὐρήκαστοι, καὶ ἀλιθεαία βραυματίνεια,
άμη κακεῖς δὲν τὰ τρωγεῖ, διετὸν οἵταν φρεσιομένα.
26 Μαγάλον φέδον διώσεν διαπόνος τοῦ ἐφάνη,
καὶ τὸ νησὶ ποὺ νέδαινε, καὶ διαπομπής ποὺ κάμνει.
27 Πολλοὶ ἐπειγαθήκαστοι νὰ φύγουν νὰ μισεύσουν,
ἀπὸ τὸν φέδον τὸν πολὺν πάγουν νὰ ταξιδεύσουν.
28 Άλλ' ἡ Βορείας δυνατές, δὲν μποροῦν νὰ παράστουν
ἐκεῖ ποὺ θετούχασσονται, καὶ ἔργεται τοι νὰ σκέσουν.

(1) Ή λέξις ἵταλική—ἀναποδεγματισμένον.

(2) Άς σπάσσωσιν. Ίσως ἐκ τοῦ προσδέμα.

(3) Σκότεος. ἀλλαχοῦ λέγεται θαυμάτιδα καὶ θουμπίδα.

(4) Τσουρκική—εἰδος τοι.

(5) Ήταλική—ρύζιγοντες.

(6) Ο Κ. Δεκτεγάλλης φρονεῖ διτὸν ζαλισάδαις εἶναι ιστούμα-
ρον τοῦ ζέλαιος τούτου δύος τεθέντος ή ἔννοια διαστρέφεται, διό-
τι πῶς συμβιβάζονται πόδες τὴν διαφανῆ κατάστασιν τῆς θα-
λάσσης, τὴν ἀμέσως εἰς τὸ διυτερόν μέρος τοῦ στίχου (ώστιν λε-
πτικόν) δεικνύει διατηχευργός: Ίσως ἡρες γραπτέον «γρα-
λίσαδες» ἐκ τοῦ «ζέλαιο» τῆς λαλουμένης, ίσου πόδες τὸ λάμπτω, στιλίζω.

(7) Δευτερούλιτης, διούλιος μήν, πρὸς διάκρισιν τοῦ Ιανουάριου,
εστίς καλεῖται Πρωτοούλιτης.

(8) Ήταλική—μυρής φετινή.